

A gáztámadás Egy ismeretlen hős esete

El se hinném, ha nem velem történik, de más embernek fia sem, hogy milyen aprócska tényezők indítanak el nagy horderejű, világot felforgató eseményeket. Elmúlt már huszonöt éve, hogy francia állampolgár vagyok. Párizsban egy külvárosi negyedében egy négyemeletes háztömb egyik lakása a jelenlegi otthonom.

Azt csak egy messze földre szakadt hazánkfi tudja megérteni és átérezni, hogy mit jelent az, amikor megérinti a honvágy nyomasztó érzése. Amikor megkíván egy juhtúróból készített, lerakott és megrotyogtatott túros puliszkát frissen fejt pasztörözten tejjel, töltött káposztát gömböccel, amelyben rizsa helyett kukoricadercét tesznek, vagy hajában sült pityókát savanyú káposzta levéllel, vereshagymával és vajjal. Esetleg erdélyi recept szerint készített kocsonyát, „lecsipecsit” puliszkával, nem beszélve a véres- májasról, kolbászról és mindennek koronájáról a tormás húsgombócok levesről, amelyet szintén káposzta levéllel savanyítanak.

Ha valamilyen csoda folytán betudod szerezni a fenti ínycsikszéket és hónaponként legalább kétszer, háromszor jóllakhatsz belőlük akkor már a honvágyad is leesik a túrhétség szintjére.

Mivel én a segíts magadon típusú emberek közé tartozom, ezekben a földi gyönyörökben rendszeresen volt részem. A „Bretancellesi” tanyai telkemen disznót vágtam és a francia barátaim legnagyobb ámulatára fel is dolgoztuk annak rendje és módja szerint, követve a jól bevált székely konyha útmutatásait. Káposztát is tettem el savanyodni ott a tanyán, amitől a franciák húzták ugyan az orukat, de miután megkóstolták, fölöttébb megszerették.

Minden áldásossága ellenére a dolognak volt egy hátrányos velejárója, tekintve, hogy legtöbbször Párizsban tartózkodtam lévén ott a munka és állandó lakhelyem igen sűrűn kellett ingáznom Bretancelles és Párizs között, ami autósztárdán is három órát és jelentős mennyiségű üzemanyagot vett igénybe.

Azért, hogy ismét segítsek magamon, arra gondoltam, hogy a disznóhúsból készült termékek egy részét elviszem tartaléknak, úgyszintén a savanyított káposztát is hermetikusan záró műanyagbődönben. Míg az előbbi minden gond nélkül a hűtőben lefagyaszthatom, addig az utóbbinak tárolása nagyon veszélyes feladatnak ígérkezett.

Arra gondoltam, hogy abban a takaros pincehelyiségben, amit az épület alagsorában osztottak minden ott lakónak, majd csak megtalálja helyét az én savanyú káposztám is. Természetesen szakszerűen lezárom, hogy ki ne törjön belőle a kellemetlen szag. Biztosra vettem ugyanis, hogy abból nagy felfordulás adódna, mivel azokban a szakaszokban nem akármít tartottak, hanem kerékpárokat, sportfelszereléseket, palackozott italokat és kiselejtezett elektromos készülékeket.

Sokáig terv és remény szerint alakult minden a kecske is jól lakott, a káposzta is megmaradt észrevétlen. Hanem egy szép napon csak kitört a botrány, természetesen az én feledékenységem miatt. Nyitva felejtettem az egyébként tökéletesen zárbődön födelét.

Éppen a munkából araszoltam haza a délutáni zsúfolt forgalomban és fordultam volna be az utcába, amikor a legnagyobb bosszúságomra rá kellett jönnöm, hogy oda gyalog sem lehet beférni. Valahogy mégiscsak beszorítottam járgányomat teljes egészében elfoglalva a járda felületét. Rossz előérzetem támadt miközben kiszálltam, és végignéztem a dugig telt utcánkon, amelyben normális körülmények között sem volt valami sok férőhely.

Az egyik báméskodó fele fordultam, és megkérdeztem, hogy mi az ördög folyik itt?

– Azt hiszem bomba, van abban a négyemeletes háztömbnek az alagsorában de nem vagyok biztos benne – és lakásom fele mutatott.

– Nem bombát keresnek, - igazította ki egy másik báméskodó – én egy tűzoltótól hallottam, hogy ismeretlen, veszélyes gázt észleltek.

A tömegből mindenki a mi háztömbünk fele mutogatott, és kíváncsian nyújtogatta nyakát. Nem csak báméskodókból álló tumultus rekesztele el az utat, mert ott vesztegelt két tűzoltókocsi, egy katasztrófaelhárító és több rendőrgárda.

El sem tudtam képzelni, hogyan sikerült mégis a rendőröknek kialakítani egy üres biztonsági zónát. Az épület körül ugyanis még madár sem tartózkodott. Még ráadásul úgy tűnt mintha a szomszédos lakásokat is a legnagyobb sietséggel hagynák el riadt emberek.

Most már nem csak motoszkált bennem, hanem egyenesen rám tört a felismerés, hogy nekem ehhez a pánikkeltéshez közöm van. Már világosan visszaemlékeztem arra a pillanatra, amikor a légmentesen záró födellet ne csavartam rá az edény szádára!

Meg lehet érteni a riadalom okát, olykor még nekünk is, ősi fogyasztóknak nagyon kényelmetlen tud lenni az említett szag. Hát akkor ezeknek a szegény franciáknak, akik életükben nem „szimatoltak” ilyent?!
– Az akciót vezető parancsnokkal szeretnék beszélni. – Fordultam az egyik rendőrhöz.

– Ott van a százados parancsnok úr, ott az a magas ember, aki éppen most készül feltenni egy gázálcot!

Átpréseltem magam a civilek között, de már a rendőrkordonon nem engedtek át.

– Parancsnok úr, – kiáltottam oda – fontos információim vannak az ügyel kapcsolatban!

Felém fordult aztán intett a rendőröknek, hogy engedjenek be a tiltott zónába.

– Jó napot! – Köszöntem illemtudóan.

– Jó napot, mit óhajt?

– Én itt lakom ebben az épületben.

– Nem mehet még haza, veszélyes lenne!

– Mi az oka a tiltásnak?

– Ismeretlen eredetű gázok terjengnek az épület alagsorában, és ha annyira veszélyes amennyire bűdös, akkor mi mindannyian nagy bajban vagyunk.

– Én ismerem a gáz természetét.

– Megmondaná, honnan ismeri?

– Mert én készítettem és tettem oda.

A parancsnok megütközve nézett rám.

– Ezek szerint ön terrorista, ilyen egyszerűen bevallja?

– Nem vagyok terrorista, csupán szeretem a savanyú káposztát.

– Nem egészen értem, megmagyarázná?

– Örömmel uram, tudja ez a bizonyos ízé, amelynek ilyen rettenetes szaga van a nálunk Kelt-Európában egy fajta eledel.

– Ne próbálja elhítenni velem, hogy valaki képes megenni azt, ami ennyire bűdös, mert tudja mi már eljutottunk egészen az alagsorig és szagminitát vettünk.

– Bizony parancsnok úr, több millió ember ké-

pes erre, mert amennyire bűdös éppen annyira ízletes és egészséges. Önök franciák is megeszik a penészes sajtot, pedig az is bűdös!

– Na jó, – enyhült meg a parancsnok hangja, és ha ezt elhiszem magának, akkor van ötlete a helyzet megoldására?

– Van ötletem, kihozom saját kezűleg a pincéből és átadom önöknek.

A parancsnok elgondolkozott, félszemmel a tévések fele sandított, akik már berendezkedtek egyenes adásra és már el is kezdték a felvételt.

– Rendben, - mondta, - mi majd elvisszük az ismeretlen eredetű veszélyes gázt laboratóriumi vizsgálatra, ön névtelen marad, és nem felejt el az általam mondott végkifejletet. Valamint ön soha többet nem kísérletezik ilyen veszélyes gázokkal, mert előállítjuk! Rendben?

– Rendben! - Mondtam és örömmel majdnem elrikkantottam magamat.

Elindultam veszélyes küldetésemre, mire utánam kiáltott.

– Várjon, ezt legalább tegye fel, tudja a látszat kedvéért és azért, hogy ismeretlen hős maradjon. – És felém nyújtotta a kezében lévő gázálcot.

A folytatást már a televízió képernyőjéről nézem az esti hírcsatornán: Egy rövid hajú, viszonylag kis fejű, ötven év körüli gázálcot viselő férfi két kezében fogva, kissé meggörbülve cipel egy műanyag tartályt. Vajon én volnék ez az ember? Hát mit mondjak, nem vagyok az a deli ember amilyenek elképzelttem magam.

A riporter olyan lelkes hangon közvetít, mintha legalábbis a fél világ életét mentettem volna meg. Íme egy ismeretlen hős, egy bátor ember, aki az életét kockáztatja kötelességének végzése közben. Még védőöltözetet sem használ csupán egy szál gázálcban sietett közösségünk védelmére. Ki ez a nemes lelkű ember, aki úgy hordozza az ismeretlen eredetű veszélyes gázt, mintha csak epertorta volna. Hát nem mondja nekem senki, kedves nézők, hogy nincsenek már halálmegvető, bátor emberek a franciák között, mert az nem mond igazat. Itt áll előttünk egy igazi francia, éljenezzük meg őt!

Lett erre olyan üdvözlőgás amilyent talán maga a napkirály sem kapott életében.

A parancsnok nyilatkozata rövid volt és hivatalosan óvatos:

– A gáz természete még nem ismeretes, azt majd a laboratóriumi vizsgálatok derítik ki, de valószínűleg egyike azoknak az erős hatásfokú mérgező gázoknak, amelyeket a terroristák újabban használnak. A bátor francia, aki most sok ember életét mentette meg az én legjobb beosztottam, a katasztrófa-elhárítás egyik tagja, a vegyi fegyverek legnagyobb szakértője a terrorizmus elleni harcok aktív részese. Ezért legnagyobb sajnálatomra kilétét nem fedhetem fel.

Dacára annak, hogy vacsorára káposztalevet terveztem sült krumplival be kellett érnem főtt marhahússzelettel, mivelhogy egy igazi harcosnak, egy bátor hősnek, meg kel tanulnia lemondani a világi élvezetekről is.

Sebők Mihály

Forrás: erdely.ma

